

Mitä meille nainen opettaa.

I.

ssa sanoo, kuten Viidennessä evankeliumissa kerrotaan: »Kunnioittakaa naisia, sillä hän on avaruuden äiti ja jumalallisen luomistyön koko totuus piilee hänessä. Hän on kaiken sen perusta, mikä on hyvää ja ihanaa, sillä hän on myöskin elämän ja kuoleman siemen. Hänestä riippuu ihmisen koko olemassaolo, sillä nainen on miehen siveellinen ja luonnollinen ylläpitäjä kaikissa hänen töissään.»

»Aivan niinkuin Jumala erotti päivän yöstä ja maan vesistä, niin on naisella jumalallinen taipumus erottamaan hyvät aikomukset huonoista ajatuksista ihmisissä.

Siitä syystä sanon minä teille: Jumalan jälkeen kuuluvat paraat ajatukset naisille ja vaimoille, sillä

nainen on teille jumalallinen temp-
peli, jossa te helpoimmin saavu-
tatte täydellisen onnellisuuden.»

»Suojelkaa vaimoanne, jotta
hän teitä ja teidän perhettänne
suojelisi: kaikki, mitä te teette
äidillenne, vaimollenne, leskelle
tai muulle hädässä olevalle nai-
selle, te teette Jumalalle.»

Nämä kauniit ajatukset ovat
siinä kerettiläis-evankeliumissa,
jonka muuan meikäläinen teolo-
gian professori tuonnoin koetti
leimata vaaralliseksi väärennyk-
seksi. Ja tosiaanhan ne ovatkin
kamaloita sanoja sellaisen oppi-
neen korvissa, joka vakuuttaa us-
kovansa, että nainen on tehty
miehen kylkiluusta ja että »mies
on vaimon pää» ja vaimon pitää
olla hänelle alamainen, s. o. olla
aina alttiina hänen urostarpeitaan
tyydyttämään.

Mutta me tiedämme ja julis-
tamme, että kirkon oppi on tässä
niinkuin kaikessa muussakin ju-
malaton valhe, kirkon keksimä
keino eksyttämään ihmisiä pois
luonnon siveyden kannalta siihen
rutsausalennukseen, johon kirkon
onkin onnistunut ihmiskunnan
upottaa.

Meidän tehtävämme on vapauttaa nainen kirkon sekä miehen orjuudesta, herättää hänet itsetietoiseksi omista sisäisistä lahjoistaan ja auttaa häntä kohottamaan itseään siihen kunniaan, missä on hänen oikea sijansa.

Nainen on saatava vertailemaan luonnonmukaisesti itseään mieheen ja uusimpain tieteitten tarjoomilla keinoilla selittämään, mistä syystä hän on kaikessa niin perin erilainen kuin mies, mistä syystä kaikki asiat, hänen kannaltaan katsottuna, ovat ihan erilaisia kuin miehen kannalta. Hän tulee silloin ymmärtämään, mikä suuremmoinen totuus piilee edellä olevissa Issan sanoissa: »Jumalallisen luomistyön koko totuus piilee hänessä.»

Luonnon elämässä on uroksen ja naaraan pääasiallisina piirteinä seuraavat: naaras odottaa, uros alottaa; naaras on varovaisuutta, uros rohkeutta; naaras suojelee, uros hyökkää. Luonnon kannalla elävien ihmisrotujen keskellä me näemme nämä piirteet seuraavissa: mies hankkii, nainen säilyttää; mies taistelee kodin ulkopuolella, nainen kestää kotona

kovimmat kärsimykset; mies keksii uutta, nainen pitää tallessa rodun kalleudet.

Mies on positiivisuutta, nainen on negatiivisuutta; mies on aktiivisuutta, nainen passiivisuutta.

Kun tähän nyt uusimman ajan tiede liittyy todistamaan, että mies edustaa positiivista sähköä, nainen negatiivista, joka ero suoranaisesti esiintyy m. m. yhtyesään sähköä tuottavina kemiallisina eri aineina eri sukupuolten viettielimissä, niin ei ole vaikea tällä tieteellisellä perusteella ryhtyä naisen ja miehen luonnonomaista suhdetta tarkastamaan yhteiskunnalliseltakin kannalta.

Nainen edustaa kotia; mies maailman temmellystä. Tämä on nykyaikaisiin kapitalistisin oloihin sovitettuna: nainen edustaa kodin ihanteita, mies kapitalistisen pelihelvetin valheita. Mies se on ahneuden asettanut omia tuntoja keltasella metallilla hallitsemaan. Mies se on luonut nykyisen huijausjärjestelmän, jossa lapset — luonnon ihanat hedelmät — ovat tulleet kiroukseksi vanhemmilleen. Nainen ei ole pimeitä kirkonoppeja ollut muo-

vaamassa, eikä kapitalistisia lakeja säättämässä. Hän on siis aivan syytön ihmiskunnan nykyiseen alennustilaan. Jos hän onkin unohtanut naarasmaailmalle uskotun siveyslain, alistuen vasten luontoa urosten vaatimuksia tyydyttämään, on sekin hänelle anteeksi annettava, sillä hän on ollut vuosisatoja kirkon hypnoosin alaisena. Hennoimmat heistä, joitten siveydentunto on ollut arin kammoamaan miesten saastutusta, ovat olleet myöskin alttiimmat sille hypnotismille, jota kirkoissa harjoitetaan. Alistetaanhan nuori hento neitonen juuri kypsyysikänsä kynnyksellä viikkokausiksi — rippikoulussa — papin persoonalliselle vaikutukselle, jonka tarkoituksena on

a) kitkeä hänestä pois kaikki itsenäisen ajattelemisen oraat ja

b) harjottaa hänet alttiiksi kirkolliselle hypnotismille, jota noitatemppujen avulla kerta viikossa säännöllisesti harjoitetaan. Kauemman aikaa kuin viikon, ei hypnootinen tila taatusti kestäkään.

Onko siis ihme, että nainen uskoo olevansa häpeällisessä tilassa kantaessaan povessaan ijankaik-

kisuuden matkalta tänne rajallisuuteen palaavaa ihmisolentoa? Onko ihme, jos hän lukee »minä vaivainen syntinen» eikä älyä Jeesuksen ohjeitten mukaan kasvatata itseään »jo tällä ijällä» Jumalan tyttäreksi?

Ei siis myöskään ole ihme, ettei nykyajan valistunutkaan nainen tunne itseään, ei tiedä että hänessä piilee koko jumalallisen luomistyön salaisuus.

Kuitenkin luulisimme olevan sangen helppo todistaa, että niinpian kuin me olemme valveutuneet näkemään kapitalistisen vapaakilpailun kirousta ja, tunnustaen perheen valtion perustaksi, myönnämme nykyaikaisen hajoustilan perussyykksi perheihanteitten katoamisen yhteiskuntaelämästä, niin pitäisi miesten jo tuhlaaja-pojan tavalla palata naisten luo kysymään, mistä meidän on aloitettava päästäksemme pois kapitalistisesta pelihelvetistä?

Meidän tarvitsee vaan kysyä, mitä erityistä nainen, tieten tahi tietämättään, opettaa häntä toverikseen pyytävälle miehelle, niin me myöskin näemme, mitä nais-sukupuoli opettaa eksyksiin jou-

tuneelle miessukupuolelle kulttuuriyhteiskunnassa.

II.

Mikä on ensimmäinen havainto, minkä maankulkija mies tekee löydettyään kerran sellaisen naisen, jonka voittaakseen hän on valmis kaikkensa uhraamaan? Ensi havainto on, että hän tarvitsee *kodin*, mihin veisi hellunsa, jos hänet kerran omakseen saa. Nainen ei osaa ajatella avio-
liittoa ilman kotia niinkuin naaraslintu, toveriin suostuttuaan, heti rupeaa pesän paikkaa katsoomaan. Mies voisi kapitalistisen maailman markkinoilla kulkea koko paraan ikänsä paikasta toiseen, mutta heti kun hän naiseen liittyy, loppuu kuleksimishalu. Sama on kokonaisen kansan laita. Ei ole mikään kansa kyennyt kuleksivalla jalalla kulttuuria luomaan. Ei Mustalais-kansalla eikä Juutalais-kansalla voi mitään luoda. Kansalla pitää olla oma turvattu kotinsa, isänmaansa, ennenkuin voi olla puhetta onnellisten kulttuuri-olojen järjestämisen mahdollisuudes-

ta. Niinkuin mies uhraa kaikkensa kotinsa turvaamiseksi ja nainen kaikkensa sen sulostamiseksi, niin on kokonaisen kansan miesten uhrattava kaikkensa kansallisen kotinsa turvaamiseksi ja naisten kaikkensa sen sulostamiseksi.

Kodin rakkaus, jota nainen miehelle opettaa, on laajemmissa suhteissa isänmaanrakkautta. Perherakkaus on yhteiskunnallista oikeudentuntoa. Perheellinen rauha on yhteiskunnallista turvallisuutta.

Tähän miestä siis jokapäiväisesti nainen ohjaa, sanoessaan ujosti vastaukseksi hänen kosintaansa: »Kyllähän minä muuten, mutta eihän sinulla ole omaa kotiakaan«.

Olemme siis löytäneet yhden perin tärkeän seikan, mitä nainen miehelle opettaa.

*

Mutta jatkakaamme edelleen tämän naisen ja miehen suhteen kehittymistä. Mikä on meidän ensi havaintomme, kun me näemme nuoren pariskunnan saavan

yhteisen kodin itselleen? Me näemme, että sen sisustamisessa miehen asiana on *hankkia* siihen kaikkia niitä välikappaleita ja aineita, joita kotiin tarvitaan, jotta se kodilta tuntuisi. Naisen asiana taasen on niitten kappalten ja aineitten *järjestäminen* niin, että ne tuottaisivat korkeinta mahdollista hyötyä. Tässä työssä me tiedämme tärkeimmäksi ravinnon valmistuksen. Ja jos me otamme esimerkiksi oikean maalaistalon, jota kapitalistinen temmellys ei vielä ole turmellut, niin me näemme, että koko tuo kotoisen työn järjestäminen, jonka ydinkohtana on ruuan valmistus, on emännän huostassa. Mutta olemmeko koskaan yhteiskunnalliselta kannalta katsoen kysyneet, mitä tämä emännän systemaattinen työ, joka koskee yhtä paljon isäntäväkeä kuin palvelioita, oikeastaan tarkoittaa? Osaamatta sille itsekkään oikeata nimeä antaa, tarkoittaa koko tämä järjestämis- ja ruuan-valmistustyö perheen käytettävänä olevain *työvoimain* kunnossa pitämistä.

Jos nainen siis yletyttää tämän työnsä koko laajan yhteiskunta-

perheen yli, niin hänen ensi kysymyksensä, tietäessään isänmaan olevan turvattuna vihollisia vastaan, täytyy olla: onko yhteiskuntaolot järjestetyt niin, että kansallisia työvoimiamme huolellisesti kunnossa pidetään? Silloin kun sitä nais-edustaja tulevassa eduskunnassamme kysyy, katso kapitalistiset miesedustajat häpeissään alas. Sillä heidän perusoppinaan on lakiasäättäessään ollut, että yhteiskunnalla muka ei saa olla mitään tekemistä kansallisten työvoimain turvaamisessa epäjärjestyksen ja sitä seuraavan turvattomuuden poistamiseksi.

Tähän kansallistalouden tärkeimpään faktoriin, kansallisen työvoiman pelastamiseen pois markkina-tavaran arvosta, sen kohottamiseen luovalle, isännöivälle arvoasteelle, viittaa tuo pyrkimys mikä naisessa ilmenee ahtaan kodin piirin ollessa vielä hänen ainoana toimialanaan. Me olemme siis löytäneet toisen tärkeän yhteiskunnallisen totuuden naiselta.

*

Seuraa sitten kolmas.

Me näimme jo, että naisen erikois-ominaisuuksiin kuuluu järjestämishalu. Mitä on tämä järjestämishalu?

Järjestämishalu on ulkonaisessa muodossa esiintyvä soinnun tarve, tuo luonnon elämän suurin pyrkimys, pyrkimys rajallisuuden hajoustilasta takasin suureen jumalalliseen sopusointuun. Mutta tässä järjestämishalussa on erityisenä puolena toinen naiselle ominainen ilmiö, joka likeisesti liittyy järjestämishaluun, se on *puhtauden* tarve. Katsokaamme vaan, kuinka nainen usein melkein intohimoisesti kaipaa puh-tautta. Millä huolella ja tarkkuudella tarkastaa hän nurkat ja huonekalujen taustat, eikö sinne vaan jonnekin ole likoja ilmestynyt. Miehistä tämä tuntuu niin turhanpäiväiseltä pikkumaisuudelta, mutta oikea vaimo on valmis karttiiniensa puhtauden takia vaikka kotirauhan hetkeksi menettämään. Miksi? Naisella on itsetiedottomasti selvillä se, min-kä lääketiede vasta myöhempanä aikana on keksinyt.

Nainen on luonnonlääkäri. Hän

vaistomaisesti tuntee, että tauteihin täytyy olla joku syy; hän tuntee heti turvallisuutta ja sitä seuraavaa hyvinvointia, kun puhtaus on saatu palautetuksi. Miksikä? Tiede vastaa. Desinfectiioniksi sitä lääketiede nimittää. Ilman sitä ei terveys ole turvassa. Tästä pasilli-pesien poistamisesta on nainen kaikkina aikoina pitänyt huolta osaamatta itsekkään sanoiksi pukea tuon holhoustyönsä oikeata merkitystä. Nainen on syntynyt turvaamaan omaistensa terveyttä, niinkuin hän on syntynyt ylläpitämään heidän työvoimaansa. Hän vaan ei ole sitäkään »luomistyön salaisuutta« osannut selittää, että terveyden hoito on työvoimain turvaamista.

Mitä hyötyä on paraistakaan työvoimista tautivuoteella? Kyllä mies osaa rehennellä terveenä ollessaan. Mutta annas kun ei jaksakaan vuoteelta nousta. Äiti, vaimo, sisar tahi tytär silloin tarvitaan. Hän osaa lohduttaa, hän osaa hieroa, pestä, hän osaa käsitä tahi päästä kiinnipitämällä juoksuttaa sairaasen omassa ruumiissaan virtaavaa elinsähköä.

Nainen on synnynnäinen sairaanhoitaja. Mitä opettaa hän meille siis yhteiskunnallisesti? Turvatuin isänmaa ilman riittävää ja työhön pystyvää työvoimaa on arvoton, näimme hänen jo opettavan. Paraskin kansallinen työvoima on arvoton ilman kansallista terveydenhoitoa, hän siihen nyt lisää: Yhteiskunnan kasvattamain ja palkkaamain lääkärrien varsinaisena tehtävänä siis tulee etusijassa olla tautien estäminen, toisessa niitten parantaminen. Joka tapauksessa tämä huolenpito ei saa olla yksityisenä asiana, vaan kuuluu koko terveydenhoito-kysymys sairaaloihin, apteekkeihin päivineen yhteiskunnalle. Toivottavasti nainen lakiasäättämään saapuessaan osaa liittyä sotaan sitä kirottua afääri-järjestelmää hävittämään, jonka turvissa lääkärit ja apteekkarit nykyisin maassamme rikkauksia kokoon haalivat.

*

Mutta enemmän opettaa meille nainen.

Me näemme perhe-elämässä,

että silloinkin kun siellä turvalisuus, hyvä toimeentulo, terveys vallitsee, puuttuu kuitenkin vielä jotakin. Oletteko asustanut vuosikausia miesten sakissa erillään muusta maailmasta ja nähneet, minkä vaikutuksen iloisen vallattoman lapsen ilmestyminen leiriin tekee, puhumattakaan siitä, jos se on kirkassilmäinen, ihana, vallaton neitonen? Koko leiri muuttuu. Karkeat, raat, henkisesti tylsistyneet miehet muuttuvat kuni taikavoimalla. Heidän kasvojensa ilmeet saavat uuden leiman, heidän liikkeensä vilkastuvat ja — mikä on ihmeellisintä — heidän työnsä alkaa sujua entistä paljon paremmalla tarmolla. Pelkkä tieto siitä, että saarelle oli tulossa kauvan kaivattuja neitosia, vaikutti Malkosaarella niin suuren muutoksen nuorten miesten työssä, että — kuten tuli pilapuheeksi — koneetkin tekivät työtä kaksinkertaisella höyryvoimalla. Mistäsyystä? Siitäsyystä, että ihmiselämä ei ole minkään arvoista ilman *iloa*. Ja iloa, oikeata tyydytystä tuottavaa iloa eivät miehet osaa tuottaa. Naisilla on se

taikavoima. Helakka neitosen nauru vaikuttaa sähköisemmin elämäniloa vailla synkistyneitten miesten mieliin, kuin paras miesten keksimä sukkeluus tahi muu ajan vietto. Sanalla sanoen miehet eivät osaa iloita, tuntea tyytyväisyyttä, nauttia elämän päivänpaisteesta ilman naisia. Kuitenkin on elämä ilman iloa arvotonta. Pian kyllästyy uutterin mies työhön ja hyvinvointiin, jollei hän saa sitä naisen kanssa jakaa. Vasta silloin kun hän näkee työnsä hedelmän säkenöivän onnea vaimonsa ihanista kasvoista, tuntuvat hänestä voimainponnistukset ja uhrauksetkin nautinnolta.

Me olemme löytäneet naisesta neljännen totuuden, joka myöskin pitää paikkansa yhteiskunnallisesti katsoen. Kaikki ihmiset kaipaavat iloa. Sen enemmän iloa kaivataan, minkä runsaammin on työn hedelmiä ja terveyttä. Missä hyvänsä laiminlyödään oikeitten huvitusten tarve, siellä alkaa tapain turmelus ja salaiset paheet; tahi murtuvat mielet, katoaa elämän halu ja luottamus hyvän voittoon. Siitä

sitten taudit saavat jalansijaa; kansallinen tarmo ja työkyky näivettyy. Nainen neuvoo meitä tätä vaaraa välttämään huvituksilla, iloilla, nautinnoilla.

III.

Me löysimme vasta neljä elämänohjetta naiselta. Mutta hän neuvoo vielä enemmän. Samalla kuin hän äitinä meitä opettaa leikkimään ja iloitsemaan, sisarena meitä huvittaa ja hoitaa, morsiamena saattaa tuntemaan nautintoa suurimmissakin ponnistuksissa ja vaimona kasvattaa meissä vastuunalaisuuden tunnetta, samalla hän jo meitä opettaa huomaamaan, että ilo on kahdenlaista, oikeata ja väärää. Jo ensimmäisiä tahdonilmauksiamme tyydyttäessään, hän alkaa meille opettaa sitä lakia, minkä tunteminen meidät erottaa eläinkunnasta: syyn ja seurauksen lakia. Oikealla huvituksella, oikealla nautinnolla on hyvät seuraukset; ne virkistävät meitä, antavat meille elämän halua, ja vieläpä suorastaan ylläpitävät, kuten Atkinson opettaa, meidän

terveyttämme. Mutta väärät huvit ja nautinnot tuottavat meille karvaita hedelmiä. Koko meidän elämämme läpi jatkuva omakasvatuksemme riippuu tämän syyn ja seurauksen lain tutkimisesta. Ainoastaan sen oikea ymmärtäminen takaa meille vanhoille päivillemme sitä lepoa ja rauhaa, mitä me jokainen itsellemme toivomme.

Mutta kuka se on, joka meitä aina varottaa, neuvoa ja moittii juuri tämän luonnon lain nojalla, jollei nainen?

Tässä työssä jo ilmenee se naisen tosiuskonnollisuuskin joka tajuaa, ettei uskonto ole mitään paraatioppia, vaan tieto elämän kaikkien vaiheitten läpi ylettyvästä »Isän tahdosta», jota kukaan ei voi paeta.

Tälläkin, kasvatuksen alalla, siis nainen on miestä etevämpi.

Jos me sen havainnon teemme yksityiselämän alalla, niin mikä tehtävä tuleeekaan naisella silloin olemaan, kun hän lainsäätäjänä ryhtyy kansalliseen äidintyöhön, kasvattamaan koko kansan siveys- ja vastuunalaisuustuntoa, joka kapitalistisen kilpajuoksun aikana

on kirkollisessa pimeydessä kokonaan kadonnut?

*

Korkein inhimillisten pyrkimysten ala, jolla nainen vieläkin on miehen johtajana, on vielä mainitsematta.

Kun me nykyaikana puhumme materialismin ja idealismin kamppailusta, niin mitä oikeastaan ymmärretään näitten kahden vastakkaisen katsantotavan taistelulla? Onko todellisuus rajallisuutta vai rajattomuusko on todellisuutta? Onko meidän rakennettava elämänymmärryksemme apinalta perimiemme aistimien avulla saaduilla havainnoilla vai onko meidän rehellisesti tunnustettava, että, niinkuin kaikki meidän aistimuksemme ovat pelkkiä harhanäkyjä, niin on koko rajallisuus ilmeinen harha? Me elämme ihmisolemuksinakin koko ajan kaksoiselämää: valveilla ja unitilassa. Kumpi on todellisuutta, kumpi harhaa? Kumpi on korkeampi olotila?

Nainen väittää kykenevänsä tuon tuostakin tuomaan unitilasta valvetilaan tietoja, jotka

ovat korkeammasta tietolähteestä kotoisin. Mies taasen, etenkin sellainen joka ei osaa nähdä normaaliunia lainkaan, pitää velvollisuutenaan nauraa sellaisellekin unelle, joka on pelastanut hänen henkensä.

Samaten on intuitiivisen ja spekulatiivisen tutkimuksen välillä diametraalinen ero, jota ei milloinkaan voitane sovittaa. Materialisti tunnustaa ainoastaan sen tutkimuksen tieteelliseksi, johon typerinkin voi harjaantua muistityöllä. Sellainen itsekasvatus joka ohjaa ajattelijan ilman ulkonaisia välineitä luonnon kaikkietoisuuden välittömään yhteyteen, on materialistille humpuukia. Hän ei tunnusta jumalanpoikia muuten kuin hirsipuussa. Kumman käsitystavan edustajina näistä kahdesta me jokapäiväisessä elämässä näemme paraimmat naisemme?

Voiko olla väittelyä siitä, että kokonaisena sukupuolena naista katsoessamme, me tunnustamme hänen tunne-elämänsä, — lapsenkätkeyeen, tautivuoteen ääressä kehittyneen ja turvattomuuden eristämän — juuri tuoksi ide-

alistisen elämänymmärryksen perustaksi, jota mies on materialistisessa sokeudessaan turhaan koettanut kirkon opeilla, sortavalla lain säädännöllä, alkoholilla ja aviorutsauksella järkyttää.

Siinä siis kuudes totuus, jonka olemme naisessa löytäneet.

Silloin kun nainen näitten kuuden lahjansa lisäksi saavuttaa seitsemännen, varsinaisen sukupuolitietoisuuden siitä, että »hänessä piilee koko jumalallisen luomistyön salaisuus» ja hän osaa ottaa tätä tietoisuutta vastaavat velvollisuudet kantaakseen, kykenee hän turmeltuneittenkin isien sikiöistä kehittämään sellaisia ihmistaimia, jotka yhteiskuntaa hallitsemaan noustuaan lopettavat ihmisrodun keskuudesta materialistisen pimennyksen; silloin katoaa väkevämmän oikeus; ihmiskunta muuttuu suureksi perheeksi, jossa heikompain suojeleminen ja palveleminen on jokapäiväisen elämän suurimpana huolena.

IV.

Me näimme edellisistä, että nainen luonnonlaadultaan ja

taipumuksiltaan eroaa miehestä kuudessa eri kohdassa, jos tällaisille laajoille henkisille ominaisuuksille yleensä saa yrittääkään rajoja vetää. Tätä rajallisuus-työtä onkin tässä rajattomuuden alalla koetettu tehdä vaan siitä syystä, että me ihmiset kaipaamme rajaviivoja, voidaksemme rajallisissa olosuhteissa elämän peruslakien toimintaa laisinkaan tajuta. Niinkauan kuin meille prisma ei ollut salaisuuttaan avannut, meillä oli perin sekava käsitys valkean värin oikeasta luonteesta. Nyt me käsitämme että valkea väri on seitsemän päävärin sopusointuisa summa. Aivan samalla tavalla on koko luonnon elämä sopusointuinen loppusumma elämän erilakien yhteisvaikutuksesta ja näistä laeista on miehen ja naisen luonnonomainen vastakohtaisuus yksi seitsemästä, jotka kaikki jo ovat ajattelijan löydettävänä ja ymmärrettävinä, niinkuin vastikään pitämillämme ohjelma-kursseilla olemme nähneet. Ja tämä käsitys naisen erikoisominaisuuksista, joka edellä on esitetty, on täydellisesti sopusoin-

nussa kaiken muun kanssa, mitä me luonnon elämästä tiedämme. Tiedämmehän me, että itse luonnon kehitys on sekin kaikkitoisuuden ohella kuusjakoinen: fyysillinen, kemiallinen, kasvillinen, eläimellinen, ajatuksellinen ja ihanteellinen. Tiedämmehän me, että ihmisessä kaikki nämä kuusi kehitysstapetta ovat yhtyneinä persoonallisuudeksi, jota sisin, seitsemäs, jumallisista oikeuksistaan itsetietoinen olemus hallitsee. Onko siis ihme, jos me luonnon kahtia jakaessamme, näemme naisen ja miehen eroavaisuudessa nämä samat ilmiöt.

Ne ne ohjaavat meitä tulevaisuuden ihanteelliseen yhteiskuntaankin pyrkiessämme, valtion eri osia oikeassa suhteessa toisiinsa katsomaan. Seitsemän eri faktoria on kokonaisen kansan elämässä, kansa itse elävänä, vastuunalaisena suurpersoonana ja kuusi muuta faktoria, joitten kaikkien tasaisesta hoidosta ja kehittämisestä kansan olemassaolo riippuu.

1. Kansalla pitää olla oma erikoinen isänmaa, jota se saa itseään varten ja omalla vastuullaan kenenkään häiritsemättä hallita, ja

jonka sisäiset olot se saa järjestää oman mielensä mukaan.

2. Kansan pitää osata kasvat-
taa ja kehittää yhteisiä työvoimi-
ansa, sillä ilman niitä on isänmaa
sille arvoton. Onnistuakseen tässä
sen tulee pitää huolta siitä, että
kukin kansan jäsen saa koko kan-
san turvissa paraimpansa mukaan
omalla työvoimallaan tuottaa itsel-
leen ja omaisilleen mahdollisen
arvokkaimpia työnhedelmiä.

3. Kansan pitää osata suojel-
la yksityisten kansalaisten ter-
veyttä poistamalla niitä syitä,
joista pahoinvointi, sairaus ja
kulkutaudit ovat seurauksena.

4. Kansan on pidettävä huol-
ta siitä, ettei sen jäsenien elämä
pääse taisteluissa luonnonvoimia
ja vihollisia vastaan eikä raskaan
työn teossa synkkenemään; ja
myöskin ettei sen keskuuteen
pääse itämään sellaisia turmiolli-
sia oppeja, jotka ehkäisevät elä-
mäniloa ja tietoisuutta ihmisen
oikeudesta huvituksiin ja oi-
keisiin nautintoihin. Yhteiskun-
nan on pidettävä huolta siitä, et-
tä kansan kaikilla ikäluokilla on
riittävästi huvituksia.

5. Ihmiselämä on pelkkää kou-

lua. Kaikki tosieto tulee ihmiselle havaintojen vertailemisen kautta. Tietämättömyys on kaiken pahuuden ja sen tuottamain rikosten maaperä. Siis kansan laajin ja tärkein varsinainen työala on kasvatustyö, joka alkaa ennen uuden kansalaisen syntymistä ja päättyy silloin, kun kuoleva vuoteellaan pyytää anteeksi elämänsä uralla tehtyjä erehdyksiään.

6. Oikea tieto luonnosta ja ihmis-elämän tarkotuksesta ohjaa ihmisen huomion uusille urille, yläpuolelle vähäpätöisten persoonakamppailujen. Kansan pyhin velvollisuus on taata jokaiselle jäsenelleen vapaus tutkimaan totuutta ja pyrkimään elämänsä päämäärään, niinkuin kukin omalla vastuullaan haluaa, kunhan hän vaan ei muitten kansalaisten rauhaa ja oikeuksia loukkaa.

Silloin kun kansa osaa nämä kuusi perustotuutta asettaa yhteiskuntarakennuksensa perustaksi — ja näihin meitä nainen ohjaa —, alkaa sen kansan historiallinen työ, jolla on edessä koko ihmiskunnan kokoominen yhdeksi kansaksi.